

Емир Кустурица отворено како само он уме, тумачи најновија превирања међу „бившом браћом“, у којима је често и сам „на мети“.

* Андреј Николаидис наводи да би активирање експлозива у дворани Борик у Баналуци представљало „цивилизацијски искорак“. Можете ли да замислите Србију и РС после таквог „искорака“?

- Све могу да замислим, али нећу. Да сам на месту председника Тадића, прибегао бих једноставном решењу. Председник свакоме од „пријатеља“, пре свега београдских, који сада бране предлагача „цивилизацијског искорака“ и бране тезу да су нам два председника и патријарх бољи мртви него живи - треба да залепи шамарчину! Све уз коментар: „Извини, нисам знао да си то ти“. То би најефикасније решило ситуацију. Ја своју прилику да то учиним, ако ми се укаже, не бих пропустио.

Турски режисер Нури Билге Чејлан и Емир Кустурица

* Откуда потреба у појединим круговима да се брани екстреман став какав је Николаидисов?

- Тај екстремиста припада псима рата. Њихово задужење је да припреме сценографију за неко будуће зло. Не знам шта планирају да раде са обичним народом ако су за челнике Србије, РС и СПЦ наменили експлозив. Тај човек позива на убијање. Сценарио је исти, као и приликом рушења Југославије: пси рата су имали функцију да нас припреме за ужас који неко негде припрема, да угуше гласове разума.

* Са Николаидисом већ имате историју сукоба. Уставни суд Црне Горе укинуо је пресуду према којој је он био дужан да вам исплати одштету за раније увреде.

- Вређати је лако, јер нема одговорности. Његов посао је да пласира лажи. Суђења трају унедоглед, пресуде се поништавају, а лаж остаје да плута покушавајући да произведе ефекат због којег је и смишљена. Ја у кондиционалу напишем: „Да је Милошевић у џепу имао атомску бомбу могао би да се понаша као што је чинио“. Онда прочитам из његовог пера да „Кустурица жали што Милошевић није употребио атомску бомбу“.

Суштина је да приликом сваког освајања ових простора окупаторе дочекују слуге које се утркују да им помогну. Међутим, пси рата су сада гласнији, не говоре само лажи о мени, у међувремену су њихове тежње еволуирале: сада призивају „цивилизацијски искорак“. Николаидисов циљ је да себе промовише, до сада, ваљда, није имао великог успеха, па је почео да говори у равни која не садржи ништа хумано: сада позива на убиства. Много имамо „интелектуалаца“ који не воле Србију, али воле „велики свет“ који је побио 40 милиона Индијанаца, седам милиона Индијаца, шест милиона Јевреја, два милиона Срба у Првом светском рату и још милион у Другом...

* Углавном не желите да одговарате на „прозивке“, како кажете, појединих „београдских квазиинтелектуалаца“, који „са светом комуницирају“ када посете фри-шоп“.

- Живот је тако наместио, да за пријатеље имам људе из великог империјалистичког света. Лако је разговарати са Џимом Џармушом или Ејбелом Фераром о правди и неправди, теже је са Борком Павићевић или писцем Арсенијевићем. Ови наши би да буду „велики свет“, а да при томе не прођу кроз процес којим би то постали. Када ова група људи показује вишак симпатија за Николаидиса, па још додају да би поменутог неко да „линчује“ због написаних будалаштина, она идеја о шамарању с почетка разговора показује се као најефикаснији лек за њих. Свака идеја о светској комуникацији пропада због провинцијализма људи који гаје отпор према сопственој култури. Без одговора на питања ко си, шта си - нема културе, „консултујте“ Канта ако мени не верујете.

* Најзначајнији турски редитељ Нури Билге Чејлан је дошао у Србију, упркос позиву Удружена „Сребреничке мајке“ да то не чини.

- Чејлан је личност која добро зна историју, уз то што је један од највећих редитеља данашњице, релаксиран је и успешан човек, па је са њим лако разговарати. Мој грех је прво био што, наводно, „нисам довољно“ осудио злочин у Сребреници, сада је и то еволуирало, па тврде „да сам сарађивао са злочинцима“ и да ме због тога треба игнорисати. Међутим, било је глупо очекивати да такав аутор, попут Чејлана, наседне на овако глупу конструкцију, на сарајевска подметања и „обуку“ Мира Пуриватре о томе ко је и шта је Емир Кустурица. Мој став о Сребреници свима је јасан: догодио се ужасан злочин. Страдали су невини.

Уместо достизања правде, прецизне, јасне, недвосмислене, већ на почетку рата многи су се, нажалост, бавили пропагандом: чим се запуцало појавио се број од 250.000 мртвих. Подаци Црвеног крста „кажу“ да је у Босни страдало 110.000 људи, од тога 36.000 Срба. Дакле, није страдала само једна страна, али шта зна Црвени крст... Циљ пропаганде од 250.000 мртвих није испуњен, а слутим на којој страни су пси рата „подбацили“ када су пројектовали крвопролиће. Омакло им се...

*□ За филм Анђелине Џоли тврдите да је пропаганда, без уметничке вредности.

- Анђелина Џоли, велики светски редитељ и незаобилазна светска интелектуална појава 21. века, дошла је до својих бројки силованих и страдалих. Шта зна Црвени крст! Она је после 20 година портпарол идеје о оном броју од 250.000 мртвих, међу којима Србе нико не помиње. Када се узму у обзир њене изјаве да су јој у писању сценарија помагали Весли Кларк и Ричард Холбрук, они који нису успели да досегну број од 250.000, све је јасније. Какав ауторски тим! На највишем нивоу!

Консултовала је људе који су диктирали природу и размере тог рата.... Њен посао је да сферу чињеница замени лажима, јер истина може бити опасна по власт која је планирала толико мртвих. Драго ми је што су неки, попут Бјелогрлића који је филм назвао „мармеладом“, и Бате Живојиновића, „Валтера који брани Сарајево“, реаговали на овај памфлет.

Никола Јанковић

(Вечерње новости)

